

“El cor de vegades parla molt, però no sempre sap el que diu”

Manel Subirats (Mataró, 1963), autor de la novel·la *Aquelles nits de maig* (2012) publica una segona novel·la, *Seixanta mil paraules*. Com l'anterior, en Edicions de 1984.

—Tot i que, com tantes parelles, la de la novel·la és singular, la idea era reflexionar sobre els conflictes habituals de les parelles?

—Més que de la vida en parella, m'agrada pensar que la novel·la tracta de la comunicació entre persones. El concepte de parella, com el de família, pateix canvis profunds, i per tant prefereixo parlar de persones que es comuniquen. Per això el títol. De vegades parlem molt, de vegades massa poc, amb la nostra parella o amb qui sigui. De vegades diem paraules supèrflues i de vegades paraules molt pesades que arrosseguem tota la vida. I la comunicació seria trobar aquest equilibri, no? De fet al llarg de tota la novel·la es produeix aquest joc

entre els protagonistes, el que es diu, el que no es diu, el que un s'imagina i endevina, el que se suposa que l'altre entén... Hi ha un moment que el protagonista es pregunta quin pes tenen les paraules, un gram, cent grams...

—Es pot deduir que una gran part de la comunicació és xerrameca, que es parla per parlar, sense prou control? Els dos protagonistes parlen i reflexionen molt.

—Sí. De fet un dels dos, el protagonista masculí, en Basili, està obsessionat pel control meticulós de la paraula, pensa en veu alta i fa reflexions adreçades al lector. Mentre que l'altre, la dona, que és molt més jove, té un llenguatge més directe, més espontani, més viu, amb frases més llargues, fins i tot.

—El primer personatge del qual parla el protagonista-narrador, Basili, és el de la dona que va ser la seva amant, que s'acaba de morir. El lector pot pensar que recordarà amb detall aquesta relació. Però no és així, l'amant no té gens de protagonisme a la novel·la.

—El personatge de l'antiga amant és només el detonant de tot el que passarà entre en Basili i la seva dona, la Kumiko. El record de l'amant va guanyant pes en la vida de Basili, fins al punt que li provoca un distanciament amb la Kumiko

Manel Subirats i Costa publica la novel·la *Seixanta mil paraules* en les Edicions de 1984.

i, finalment, una separació, que serà provisional. Com que escriu les seves memòries, li dedica tant de temps que no té temps per a la dona. Això crea un silenci entre ells, en dedicar-se a l'escriptura, a les paraules. Ella se sent sola i abandonada.

—Sembla que els dos protagonistes no treballin. Amaguen les seves feines per no distreure el lector, perquè el lector els vegi sempre a casa i només presti atenció als sentiments?

—Sí. No és un fet que m'interessés gaire destacar. Ell ja és bastant gran, ella treballa a casa i no té horaris. Porten una vida relaxada. Volia que la casa fos realment un espai de convivència intensa, que no fos un lloc on es troben només una estona al dia.

—Una vida relaxada? És una vida plena de cabòries. El lector, si més no, no es relaxa pas.

—Bé, perquè és aquest món intern, un espai que metafòricament és una casa però que és l'espai intern compartit. Evidentment és

un espai ric i ple on constantment passen coses: sentiments, pensaments insistents, sensacions. És allò que el cor de vegades parla molt però no sempre sap el que diu.

—No heu pensat en el perill que el lector trobi feixuc aquest espai tan ple de reflexions i pensaments?

—Jo penso que no és pas feixuc. Perquè en tot moment he volgut que les situacions fossin còmiques o que hi hagués un punt d'humor, amb aquell distanciament que et permet riure d'un mateix. Els lectors s'hi poden trobar fàcilment identificats, perquè la història és molt quotidiana, però en veure-la amb els ulls de l'altre podem riure una mica.

—De sobte, tot i ser grans, apareix la maternitat. Per què?

—Porten una vida sexual bastant activa i ella no pot esperar més temps per a ser mare. Hi ha un punt que no s'explica del tot. Tots dos vénen de situacions d'infidelitat: ella fa poc que ha tingut relacions amb el seu cosí i l'embaràs es produeix immediatament després. Com que no vull explicar quant fa que l'ha deixat, el lector es preguntarà si el fill és seu o d'en Basili. Està bé que en un llibre hi hagi preguntes obertes.

Lluís Bonada